

ниви безъ слънце? Може ли гората да е васела безъ птици и припецитъ да сж хубави безъ червенитъ като капки кръвь ягоди? Не може. Така и въ село безъ кметъ добруване нѣма. И затова умниците на селото се събрали да си избераатъ кметъ.

Избирали, що избирали, най-после се скарали. Никого не одобрявали. Единъ билъ такъвъ, другъ инакъвъ. За малко щѣли да останатъ съвсемъ безъ кметъ, ако въ това време край умниците, които били насѣдали на сѣнка подъ липата предъ кметството, не миналъ единъ шегобиецъ. Като разбралъ за какво сж се загрижили толкова умниците, той се засмѣлъ и извикалъ.

— Брей, че глупави хора! Какво има толкова да му мислите? Идете при извора извънъ селото, скрийте се задъ храститъ и чакайте. Който пръвъ се отбие на извора да пие вода, него вземете за кметъ.

— Я, колко лесно било! — завикали умниците. — Скоро да вървимъ на извора, че както е горещо, ако рече да пресъхне, останахме безъ кметъ!

И старитъ умници, куцукъ, куцукъ, натъркаляли се всичкитъ единъ следъ другъ задъ храститъ при извора. Седятъ и чакатъ. Чакатъ и къмъ извора

гледатъ. Кмета искатъ по-скоро да видятъ. А кметътъ го нѣма. Като че нарочно се бави, не иде.

— Кой го знае кметътъ сега подъ коя сѣнка си лежи, а ние го чакаме, — рекълъ най-умниятъ отъ старцитъ.

— Ами ако на кмета не се пие вода? — обадилъ се другъ отъ умниците. — Тогава той може и до утре да не дойде.

Но въ това време въ горичката до извора запращѣли клони. Идѣлъ нѣкой.

— Кметътъ е! — зашепнали всички и се понадигнали по добре да гледатъ.

Разтворили се клонитъ, и при извора се спрѣлъ, навелъ се и почналъ жадно, жадно да пие вода кметътъ. Ама какъвъ кметъ! Като го видѣли, умниците едва не изпадали на земята. Кметътъ, тѣхния кметъ, славниятъ кметъ на тѣхното село, кметътъ. . . о, по-добре да не ви казвамъ, кметътъ ималъ уши и опашка, истинска опашка. Той билъ едно магаре.

— Това не може, това съвсемъ не може! — зашепнали си умниците. — Магаре не може да ни бжде кметъ. Никжде по свѣта нѣма кметъ съ опашка.

— Кметъ съ опашка, наистина това малко е неприлично, — обадили се други отъ умниците. — Но ние дадохме дума.